

Целуни звездите

Книга първа
от поредицата ПАДАЩИ ЗВЕЗДИ

А. Л. Джаксън

Превод от английски език
Ирина Денева – Слав

У
ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Kiss the Stars*
Copyright © 2020 A.L. Jackson
The moral rights of the author have been asserted.
All rights reserved.

Превод Ирина Денева-Слав
Редактор Надя Калъчева
Коректор Ина Тодорова
Предпечат Ваня Димитровска
Дизайн на корицата Мира Минкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2562-6

Пролог

Изхвърчах от апартамента и се втурнах надолу по коридора. Огромните прозорци вляво откриваха изглед към басейна и двора зад него.

Бурята се развихряше. Пориви на вятъра блъскаха дърветата. Клоните се люшкаха и огъваха, слабо осветени от луната, която проникваше през облаците.

С блъскащо в гърдите сърце погледнах мъжа, който изглеждаше като сянка, изрязана в лунната светлина, с изопнати рамене, докато вървеше през двора към скромния си дом.

Ако изобщо някога бе имал дом.

Той, изгубеният.

Скиталец, обзет от ярост, търсещ място на света, в което се вписва.

Исках да създам такова място за него. Да му покажа какво значи да принадлежиш някому. Да бъдеш обичан и ценен така, както той ми го бе показал, без да поиска нищо в замяна.

Отворих вратата със замах и поривът на вятъра почти ме събори.

Нажежена до бяло ярост, шибаша въздуха.

– Ами ако не искам да си тръгваш? – надвиках бурята. – Ами ако искам да останеш тук, с мен?

В далечината той замръзна, сякаш думите ми го бяха

приковали на място. Пронизали.

Обърна се бавно. От небето се заизлива дъжд.

– Непрекъснато ти повтарям, че не искаш мен. Че нямаш и бегла представа за какво ме молиш.

Наистина нямах.

Нямах и най-бегла представа какво можеше да ми причини.

Дали щеше да ме обича, или да ме погуби.

Може би трябваше в този миг да му обърна гръб.

Да се вслушам в предупреждението, което проблесна в очите му и в изражението на великолепното му лице.

Но аз пристъпих навън в дъжда.

И се вкопчих в шанса...

1

Мия

— Добре ли си? – попита ме Лирик достатъчно силно, за да го чуя през живата музика, която ехтеше във въздуха. Звучите ѝ се смесваха с шумотевицата от гласове и смях, със звъна на чаши, докато около нас се вихреше екстравагантното парти.

По-големият ми брат ме беше дръпнал в празен коридор, където бяхме скрити от погледите на останалите гости, изпълнили имението му. Хвана ме здраво за лакътя и се взря в лицето ми.

Имах усещането, че според него това е единственият начин да ме удържи да не полетя и да се изгубя.

– Лирик, добре съм. – Доколкото беше възможно да съм добре, докато сърцето ми блъскаше в гърдите.

Разклатени нерви.

Къси, плитки вдишвания, излагачи на показ всичко, което исках да скрия от брат си.

Като например факта, че го лъжех в лицето.

Но понякога лъжите бяха единственият начин.

Лирик ме усети. Нима бях очаквала нещо друго? Той винаги познаваше какво мисля, по-добре от всеки друг.

Тъмните му очи проблеснаха от гняв, когато се приведе към мен.

– Глупости.

– Не знам какво искаш да ти кажа. Че се стреснах? Че реагирах твърде бурно? Или че наистина се уплаших?

Всички гореизброени.

Не знаех как да оправя нещата, освен да се заключа в някоя стая и никога да не изляза от нея.

Лирик сигурно би го сметнал за чудесна идея.

– Честно казано, ако зависеше от мен, нямаше да те изпускам от поглед.

Усетих смесица от обич и неверие.

И аз го познавах добре. Познавах го по-добре от всеки друг. А това значеше, че знаех как и него го боли не по-малко от мен.

Разтревожен.

До болка решен да ме накара да не страдам, да оправя всичко и осъзнаващ, че въпреки цялата слава, която беше спечелил, въпреки всичките нули след цифрите в банковите му сметки, е безсилен да ми помогне.

Станалото – станало.

Погребано на два метра под земята.

– Това е смешно и невъзможно, а ти отново се държиш обсебвашо – опитах се да го вразумя, да го успокоя. В мен бушуваше достатъчно тревога и за двама ни.

– Ще ти покажа кое е смешно – предупредително изрече той и се огледа като чудовище, изведнъж решило да се разкрие по средата на едно от най-бляскавите събития на сезона. – Казах ти вече на какво съм готов, Мия. Не се шегувах.

– А ти знаеш, че никога не бих поискала това от теб. Не е твоя отговорност. Ти вече направи достатъчно.

Лирик се намръщи.

Кълна се, в момента изглеждаше като демон сред сенките на коридора, надвесен над мен, докато аз се опитвах да остана на крака и да не се разпадна от случайния допир на нечия ръка.

Напоследък не понасях шумните компании.

Целуни звездите

Проблемът беше, че ако стоях сама, ставаше още по-лошо.

– Кой беше? Само ми го посочи и ще изхвърчи от тук. Без въпроси. Няма да търпя подобни гадости да се случват под собствения ми покрив. Задникът ще си научи урока.

– Няма нужда, Лирик. – Поклатих глава, докато се опитвах да възвърна самообладание. – Той... просто ме свари неподготвена, това е. Дори не ме е докоснал. Съжалявам, че те притесних.

Бях видяла нещо в угодническия и неприятен поглед на непознатия, нещо, което ме бе запратило веднага към случилото се в галерията ми преди три седмици. Нещо, което ме бе накарало да избягам от стаята с гостите на косъм от силен панически пристъп.

Поредица мрачни, жестоки образи прорязваха съзнанието ми.

Кадър след кадър.

В този миг единственото, което умът ми бе в състояние да осмисли, бе споменът за злото, надничашо изпод маската.

Лирик се взря в мен с искрена братска загриженост.

Черна коса и още по-черни очи.

– Не смей да се извиняваш, Мия. Няма нищо, ама нищичко, за което да съжаляваш. Нищо от случилото се не е по твоя вина. – Сключи вежди в подкрепа на казаното, сякаш бе поел част от вината.

От устните ми се отрони болезнен стон.

– Шегуваш ли се, Лирик? За теб и за Тамар се превърнах в тежест. Непрекъснато сте напрегнати и знам, че почти не спите.

Лицето му помръкна.

– Ами да, нали онова копеле е още на свобода. Няма да се успокоя, докато не го видя зад решетките. Или мъртъв.

Буца заседна в гърлото ми заради скръбта, която изпитвах, и ми бе почти невъзможно да говоря.

– Но знаеш, че следователите заключиха, че нападението е било случайно. Несполучлив обир. Не съм в опасност. – Трудно ми бе да говоря.

Исках да приема това заключение. Да намеря покой, който все не идваше. Не знаех дали някога ще дойде.

– Нямам намерение да поемам този риск – изсумтя той и стисна зъби.

Големият ми брат беше висок и слаб. Жилест. Само че не оставяше и сянка от съмнение, че с него шега не бива.

Имаше тяло с релефни мускули. Излъчваше готовност да удари по-бързо, отколкото някой би могъл да заяви престъпните си намерения.

Бях го виждала неведнъж.

Лирик Уест не беше от хората, които само говорят. Той обичаше да действа и с действието казваше: „Ще те смажа и няма да се извиня“.

Сега се беше отървал от смокинга си и беше навил ръкавите на ризата. Всеки сантиметър кожа, открил се под дрехите, беше покрит със зловещи белези, които той бе врязал в плътта си завинаги. Знаех, че го беше направил, защото смяташе, че има нужда да си напомня за злото, което живееше в него.

Само че аз знаех, че това не е вярно.

Под безочливата, корава външност на Лирик се криеха ангелски крила.

Нямаше как да използвам външността му като аргумент. Ако не бяха няколкото години разлика помежду ни, можехме да минем за двуййчни близнаци.

– Освен всичко друго живея тук, с вас. Точно както ме помоли. – За да подкрепя думите си, го докоснах по ръката. – Затова се успокой. Тази вечер би трябвало да е празнична. Цялата ти група е тук. *Най-добрите* ти приятели. *Братята* ти. А ти само се тревожиш за мен.

– Мислиш, че ми дреме за партито ли? – сопна се той и наведе лице към моето. – Мислиш, че давам пукната пара за когото и да е от тия задници, които се разкарват из къщата, все едно са по-добри от всички останали? Единственото, за което ми пука, е екипът ми. Семейството ми. Тамар, Брендън и Адия. Ти, Пени и Грейсън. Останалите могат да вървят по дяволите. Така че не ми говори глупости, че си в тежест. Защото с радост

Целуни звездите

бих умрял, преди да допусна някой да те нарани.

Лирик се отдръпна, пъкна ръце в джобовете си и се подсмихна.

– Само че няма да се наложи. Ще сравня целия шибан град със земята, ако някой се опита да застане между мен и теб или семейството ми. Разбираш ли ме?

На устните ми трепна усмивка.

– Да, да, да. Ти си лошо момче. Схващам – подкачих го.

Единственото, което постигнах, бе това, че се усмихна сърдечно.

– Ей, всеки има нужда от едно лошо момче на своя страна.

– Както казах – това е смешно. – Опитах се да задържа лавината от емоции. Сърцето ми се изпълни от обичта, която изпитвах към него.

Лирик никога не си беше скъпил времето, за да покаже, че съм важна част от големия му свят.

Постарах се да говоря с жизнерадостен тон:

– Ето ти новина, Лирик. Не искам да си мислиш, че имам нужда непрекъснато да ме пазиш, както правеше едно време. Вече не съм малко момиченце.

Е, може и да беше пробвал да прогони всяко гадже, което бях имала.

Той ме докосна по бузата.

– Е, за мен винаги ще си останеш малката ми сестричка. Свиквай.

– Ще оцелея, нали знаеш? – Думите излязоха като шепот.

Треперех от мъка и от надеждата, която отказвах да загубя. Усмивката му се смекчи.

– Ти си най-силният човек, когото познавам. Повечето други хора не биха били тук след това, което ти преживя. Ще се оправиш, Мия. Обещавам ти го.

– В живота ми има твърде много хубави неща, за да не се оправя. – Нова лавина от емоции задави гърлото ми.

Потиснах я, решена да не ѝ се поддавам.

Отчаяно се нуждаех от почивка.

За да забравя.

Поне за една вечер.

Усмихнах се насила. Цяло чудо беше, че успяха с преструвките.

– Хайде просто да забравим за това. Става ли? Имаш да забавляваш важни хора.

Насочих вниманието си към голямата зала в имението му в Холивуд Хилс. Беше пълна с хора, дошли за благотворителния бал, който Лирик организираше с жена си Тамар всяка година.

Накъдето и да се обърнеш, се виждаха лицата на знаменитости.

Най-обичаните музиканти и най-търсените актьори.

Режисьори, мениджъри и продуценти.

Тук бяха изгряващите звезди и онези, които не можеха да излязат на улицата, без веднага да ги разпознаят.

Разбира се, имаше и няколко неизвестни лица като мен, с разширени от блясъка очи, неспокойни, въртящи се в периферията на събитието с надеждата, че ще останат незабелязани, но и други, които очевидно само чакаха възможността да протегнат лапи и да впият нокти, проточили лиги за макар и малко късче от славата и богатството, които притежаваха повечето хора тук.

– Майната им.

Толкова типично.

Погледнах го учудено.

– Хм... жена ти доста се постара да организира събитието, а и събирате пари за благородна кауза.

– Ти си благородната ми кауза.

– Лирик. – В гласа ми нямаше нищо освен умора.

– Какво? – попита той безизразно.

Въздъхнах тежко.

– Обичам те. Обожавам те. Почти съм сигурна, че си най-прекрасният мъж на света.

Мъже като него бяха рядкост.

Напоследък дори мислех, че са отживелица.

Усетих огромна самота.

Предвид всичко случило се, не би трябвало дори да си го

Целуни звездите

помислям.

Но фактът, че осъзнавах това, нямаше значение. Просто имаше моменти... моменти, в които ми се искаше да имам някого, към когото да мога да се обърна за помощ и който да може да разчита на мен. Някой, който да ме взема в обятията си всяка нощ и да ми шепне, че всичко ще бъде наред.

– Върви. Отивай при жена си. Наслаждавай се на вечерта. Просто... остави ме и аз да се опитам да ѝ се насладя. Моля те.

Не беше възможно.

Но поне можех да се опитам.

И наистина се опитвах.

Опитвах се да се държа нормално. Да играя ролята си убедително. Щом останалите му гости, парадиращи с диамантите и преувеличените си усмивки, можеха да го постигнат, да изглеждат напълно безгрижни, значи и аз можех, нали?

– Сериозно говоря, Лирик. Това е смешно. В момента *Дриймс Донт Дай* свирят в *проклетия ти заден двор*. – Снизших глас, сякаш разкривах някаква тайна.

Повярвайте ми, наистина беше голяма работа. Наложих ми се да потисна писък от възторг, когато влязох в кухнята по-рано вечерта и открих Шон Лейн да рови из хладилника.

Фенка (почти), готова да му падне в краката.

Нямаше да е красива гледка.

При това, нека сме наясно, аз никак не си падам по музиканти. Много отдавна се бях заклела да не си причинявам повече подобни сърдечни мъки.

Бях видяла достатъчно покрай Лирик и приятелите му.

Музикантите бяха твърде страстни.

Твърде непостоянни.

Твърде проблемни.

Нямах нито време, нито енергия за такъв стрес в живота си.

И все пак... Шон Лейн.

Лирик сви рамене нехайно.

– Ние ги притежаваме.

Разбира се.

Така беше.

Големият ми брат беше китарист на „Съндър“, една от най-известните групи в света – група, която вече имаше собствена звукозаписна компания, ръководена от вокалиста Себастиан Стоун.

А Лирик? Той беше рок звезда и нямам предвид звезда от типа „някой ден ще стана известен“.

Той беше от хората, които спираха движението, когато тръгнаха по улицата. Човек, който не можеше да пристъпи в магазин, без веднага да му се нахвърлят фенове за снимка и автограф.

Но той бе и много повече от това.

Беше човек, допуснал ужасяващи грешки и платил за тях прескъпо. Човек, когото бях гледала да се бори със зависимостта си и да страда заради всичко онова, до което го беше довела.

Той бе също и човек, който се беше измъкнал от самоунищожението, за да се превърне в нещо велико. Мъж, открил момичето на мечтите си и създал семейството, което не бе вярвал, че някога ще има.

Но това, което го правеше велик, бе фактът, че за мен от край време си беше велик.

Греховете, които беше насъбрал, и всичко нередно, което беше направил, нямаха значение.

Той винаги е бил моят герой и последното, което исках, бе да му разваля вечерта.

– Иди тогава и им покажи, че ги цениш като клиенти. – Повдигнах вежди за по-голям ефект.

Той се поколеба.

– Сигурна ли си, че си добре? Видях изражението на лице-то ти, Мия. Не ми хареса. Ще разгоня всички, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре. Само кажи и слагам край на партито.

– Не. Това е последното, което искам.

Хвърлих поглед към залата. Беше открита към галерията, опасваща втория етаж. В далечния край прозорците, обхващащи цялата стена, бяха отворени и топлият калифорнийски

Цепуни звездите

въздух изпълваше помещението.

Точно зад вратите, до басейна, който гледаше към Лос Анджелис, „Дриймс Донт Дай“ забиваха на импровизирана сцена. Страстната инди песен, която свиреха в момента, караше стените да вибрират, а лъснатите дървени подове да трептят.

Из въздуха в стаите се носеха вълни от музика, стените пулсираха от дълбоките, чувствени тонове.

Многолюдието и шумотевицата от гласове и смях, които се опитваха да пробият музиката, създаваха атмосфера на трудно контролиран хаос.

Сякаш всички се изкачвахме към върха на нещо великолепно.

Или може би нещо ужасяващо.

Но Лирик нямаше защо да се тревожи за това.

– Върви при жена си. Днес изглежда страшно секси.

Ето.

Изкушение.

Единственото, на което знаех, че няма да устои.

Няма куче, способно да устои на кокал. А Тамар Уест беше сложила кайшка на точно това куче.

Лирик хвърли нетърпелив поглед настрани, където Тамар стоеше заобиколена от групичка хора. Смееше се, докато си приказваше с най-добрите си приятелки – Шия Стоун и Уилоу Евънс, – и двете съпруги на членове на „Съндър“.

Снаха ми, която обожавах и обичах като родна сестра, носеше тясна черна рокля, която обгръщаше щедрите извивки на тялото ѝ, дълга до пода, с висока цепка отпред, която нагоре преминаваше в деколтето.

И нейната кожа беше покрита с татуировки.

Имаше десетсантиметрови токчета и блясък в сините очи.

Брат ми беше безумно влюбен в нея. Стомана, превърнатата в мека глина, която тя държеше в ръце.

Мислех, че никога няма да се влюби отново, до деня, в който се появи в скромния дом на родителите ни под ръка с Тамар.

Беше очевидно, че сърцето му е заето, още преди той самият да го осъзнае.

Понякога любовта ни взема за заложници, преди дори да разберем, че сме хванати.

Лирик ме погледна и в ъгълчетата на устните му трепна усмивка.

– Жена ми винаги е секси. Тази вечер е просто... доста по-секси от обичайното.

– „Доста“ е добре.

– О, не ни мисли, след партито ще стане още по-секси – унесено каза той.

Плеснах го по гърдите с опакото на дланта си. Очевидно по някакъв начин думите ми му бяха прозвучали като покана да навлезе в интимни подробности. На Лирик никога не му беше трябвало много.

– Пфу. Нямам никакво желание да слушам за тези ти планове, благодаря предварително. Стига ми, че те гледам как точиш лиги подире ѝ всеки божи ден.

Той се засмя гърлено, прекалено доволен от себе си.

– Стига де, само казвам как стоят нещата.

Подсмихнах се и посочих към развълнуваната като море тълпа.

– Би ли се махнал от тук и би ли спрял да се тревожиш за мен? Ще се оправя – помолих го с нежен тон.

Той се поколеба.

– Сигурна ли си?

– Сто процента.

Добре, де, по-скоро... два процента.

– Освен това охраната ти е по-добра от тази във Форт Нокс. Без да откъсва поглед от мен, той отстъпи две крачки назад.

– Това е защото онова, което пазя, е по-ценно.

После се обърна на пети и пое към тълпата, изпълнила къщата му. В края на коридора се обърна.

Чертите му се бяха изострили от някакво свирепо чувство.

– Всеки един от тези хора е мой гост, Мия.

Аз леко поклатих глава – не бях сигурна откъде дойде внезапната промяна в него.

Лицето му помръкна.

Целуни звездите

– Но това не значи, че са добри хора. Че може да им се има доверие. Разбираш ли какво ти казвам?

В предупреждението нямаше и нотка хумор.

Не се шегуваше.

Казваше простата истина.

Аз преглътнах, но отново усетих буцата, която беше заседнала в гърлото ми през последните три седмици, и му кимнах рязко.

– Знам.

Сякаш не си бях имала вземане-даване с достатъчно противни индивиди.

Той също кимна.

– Хубаво. Внимавай тогава.

– Ще внимавам. Обещавам.

Запитах се дали осъзнавах, че лъжа, още докато изричах думите.